

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΑΔΕ

Ανεξάρτητη Αρχή
Δημοσίων Εσόδων

Θεσσαλονίκη, 20.12.2023

Αριθμός απόφασης: 1262

**ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ ΚΑΙ
ΝΟΜΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ**

ΤΜΗΜΑ Α8 ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ

Ταχ. Δ/ση : Τακαντζά Α. 8-10

Ταχ. Κώδικας : 546 39 Θεσσαλονίκη

Τηλέφωνο : 2313332249

ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Έχοντας υπ' όψη:

1. Τις διατάξεις :

α. του άρθρου 63 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (ν. 4987/2022 Α' 206), εφεξής ΚΦΔ,
β. του άρθρου 10 της Δ. ΟΡΓ. Α 1125859 ΕΞ 2020/23-10-2020 Απόφασης του Διοικητή της ΑΑΔΕ (ΦΕΚ Β' 4738/26-10-2020) με θέμα «Οργανισμός της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (Α.Α.Δ.Ε.)», όπως αναριθμήθηκε, τροποποιήθηκε και ισχύει.

γ. Της ΠΟΛ 1064/12.04.2017 Απόφασης του Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (ΦΕΚ Β' 1440/27-07-2017).

δ. Την με αριθμό Α.1165/22.11.2022 απόφαση του Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (ΑΑΔΕ) με θέμα «Υποβολή ενδικοφανών προσφυγών και αιτημάτων αναστολής του άρθρου 63 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (ν.4987/2022), αποκλειστικά ψηφιακά μέσω διαδικτύου από το δικτυακό τόπο της Α.Α.Δ.Ε.» (ΦΕΚ Β' 6009),

2. Την ΠΟΛ 1069/4-3-2014 Εγκύκλιο της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

3. Την Δ.Ε.Δ. 1126366 ΕΞ 2016/30.08.2016 (ΦΕΚ Β' 2759/1.9.2016) Απόφαση του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών «Παροχή εξουσιοδότησης υπογραφής».

4. Την από2023 και με αριθμό πρωτοκόλλου ηλεκτρονικής υποβολής ενδικοφανή προσφυγή του του, με ΑΦΜ, κατά της υπ' αρ. πρωτ...../19.07.2023 αρνητικής απάντησης του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Βόλου, επί της με αρ. πρωτ./21.06.2023 αίτησής του για απόδοση των επιδικασθέντων, βάσει των υπ' αριθμ.2013,2013 και2013 αποφάσεων του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Βόλου, χρηματικών ποσών και τα προσκομιζόμενα με αυτή σχετικά έγγραφα.

5. Την υπ' αρ. πρωτ...../19.07.2023 αρνητική απάντηση του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Βόλου, επί της με αρ. πρωτ./21.06.2023 αίτησης του προσφεύγοντος για απόδοση των επιδικασθέντων, βάσει των υπ' αριθμ. ../2013,/2013 και ../2013 αποφάσεων του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Βόλου, χρηματικών ποσών.
6. Τις απόψεις της ανωτέρω φορολογικής αρχής.
7. Την εισήγηση του ορισθέντος υπαλλήλου του Τμήματος Α8, όπως αποτυπώνεται στο σχέδιο της απόφασης.

Επί της με ημερομηνία κατάθεσης2023 και με αριθμό πρωτοκόλλου ηλεκτρονικής υποβολής ενδικοφανή προσφυγή του του, με ΑΦΜ, η οποία κατατέθηκε εμπρόθεσμα και μετά την μελέτη και την αξιολόγηση όλων των υφιστάμενων στο σχετικό φάκελο εγγράφων και των προβαλλόμενων λόγων της ενδικοφανούς προσφυγής, επαγόμαστε τα ακόλουθα:

Με την υπ' αρ. πρωτ...../19.07.2023 αρνητική απάντηση του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Βόλου δεν έγινε δεκτή η υπ' αρ. πρωτ./21.06.2023 αίτηση του προσφεύγοντος, για απόδοση των επιδικασθέντων, βάσει των υπ' αριθμ. ../2013,/2013 και ../2013 αποφάσεων του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Βόλου, χρηματικών ποσών, μετά των νόμιμων τόκων, με το αιτιολογικό ότι τα ποσά αυτά ύψους 1.708,23€, 3.595,02€ και 1.973,09€, του είχαν ήδη αποδοθεί από τις 10/07/2013 από την αρμόδια τότε Δ.Ο.Υ. ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, το δε αίτημά του περί καταβολής των τόκων απορρίφθηκε λόγω παραγραφής.

Ο προσφεύγων, με την υπό κρίση ενδικοφανή, ζητά την αποδοχή αυτής και την ακύρωση της υπ' αριθ. πρωτ...../19.07.2023 αρνητικής απάντησης του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Βόλου, προβάλλοντας τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

1. Η αξίωση για καταβολή των επιδικασθέντων τόκων δεν έχει υποπέσει σε παραγραφή και τούτο διότι η παραγραφή, ανεστάλη μεν λόγω της άσκησης των αιτήσεων αναίρεσης, δεν συνεχίστηκε όμως και δεν συμπληρώθηκε με την πάροδο πέντε ετών από την παύση της αναστολής, επειδή ως δικαιούχος των εν λόγω αξιώσεων δεν πληροφορήθηκε τον λόγο άρσης της αναστολής.
2. Παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης και της προστατευόμενης εμπιστοσύνης του διοικούμενου.

Αναφορικά με τον πρώτο ισχυρισμό

Επειδή στα άρθρα 1 και 4 του Ν. 3068/2002 «Συμμόρφωση Διοίκησης προς τις δικαστικές αποφάσεις, εκτέλεση κατά Δημοσίου, προαγωγή διοικ. Δικαστών, αλλοδαποί», ορίζονται τα κάτωθι:

«Άρθρο 1: Το Δημόσιο, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης και τα λοιπά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται χωρίς καθυστέρηση προς τις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνουν σε όλες τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής και για την εκτέλεση των αποφάσεων. Δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια του προηγούμενου εδαφίου είναι όλες οι αποφάσεις των διοικητικών, πολιτικών, ποινικών και ειδικών δικαστηρίων που παράγουν υποχρέωση συμμόρφωσης ή είναι εκτελεστές κατά τις οικείες δικονομικές διατάξεις και τους όρους που κάθε απόφαση τάσσει. Δεν είναι δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια του παρόντος και δεν εκτελούνται οι εκτελεστοί τίτλοι που αναφέρονται στις περιπτώσεις των εδαφίων γ'-ζ' της παρ.2 του άρθρου 904 Κ.ΠΟΛ.Δ. πλην των κηρυχθεισών εκτελεστών αλλοδαπών δικαστικών αποφάσεων ...

Άρθρο 4: Η αναγκαστική εκτέλεση για να ικανοποιηθεί χρηματική απαίτηση κατά του Δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των λοιπών Ν.Π.Δ.Δ. γίνεται με κατάσχεση της ιδιωτικής περιουσίας αυτών. Αποκλείεται η κατάσχεση απαιτήσεων που πηγάζουν από έννομη σχέση δημοσίου δικαίου ή απαιτήσεων χρηματικού ή μη αντικειμένου το οποίο έχει ταχθεί για την άμεση εξυπηρέτηση ειδικού δημόσιου σκοπού.

Η εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων ή άλλων εκτελεστών τίτλων, που υπόκεινται σε ένδικα μέσα ή βοηθήματα και από τους οποίους απορρέει χρηματική υποχρέωση του Δημοσίου, διενεργείται ύστερα από προσκόμιση εκ μέρους του δικαιούχου ισόποσης εγγυητικής επιστολής Τραπέζης.

Το δικαστήριο, που εξέδωσε την εκτελεστή απόφαση ή το δικαστήριο στο οποίο εκκρεμεί η εκδίκαση του ενδίκου βοηθήματος, μπορεί, κατόπιν σχετικού αιτήματος, αναλόγως της φερεγγυότητας του δικαιούχου ή των λοιπών εγγυήσεων που προσφέρει ή κρίνονται αναγκαίες να μειώσει το ύψος της εγγυητικής επιστολής μέχρι του ενός δευτέρου.

Αν η άσκηση του ενδίκου βοηθήματος δεν υπόκειται σε χρονικό περιορισμό ο εκτελεστός τίτλος μπορεί να εκτελεσθεί χωρίς εγγύηση, μετά την άπρακτη πάροδο 90 ημερών από την επίδοση του.

Η εγγυητική επιστολή εκδίδεται υπέρ της υπηρεσίας, που είναι αρμόδια για την καταβολή, και επιστρέφεται μετά από την προσκόμιση πιστοποιητικού αμετάκλητης, υπέρ του αντιδίκου του υπόχρεου, επίλυσης της διαφοράς ή της μη ασκήσεως ενδίκου μέσου ή βοηθήματος μέσα στην προθεσμία που προβλέπεται από το νόμο.

Η ανωτέρω υποχρέωση για προσκόμιση εγγυητικής επιστολής προκειμένου να εκτελεσθεί η δικαστική απόφαση δεν ισχύει για τις απαιτήσεις εργαζομένων, με δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου σχέση εργασίας, οι οποίες προέρχονται από την εργασιακή τους σχέση».

Επειδή σύμφωνα με την ΠΟΛ 1175/2012: «Με τις εν λόγω διατάξεις ορίζεται ουσιαστικά ότι, προκειμένου να εκτελεστεί δικαστική απόφαση από την οποία απορρέει χρηματική υποχρέωση του δημοσίου, στην περίπτωση που αυτή δεν έχει καταστεί αμετάκλητη, απαιτείται η προσκόμιση από το δικαιούχο εγγυητικής επιστολής τράπεζας ισόποσης με την απαίτησή του κατά του Δημοσίου. Ομοίως, και όταν η χρηματική υποχρέωση του Δημοσίου απορρέει από άλλο, πλην της δικαστικής απόφασης, εκτελεστό τίτλο (κυρίως ως τέτοιος νοείται η διαταγή πληρωμής), ο οποίος έχει

προσβληθεί με ένδικο βοήθημα. Σημειωτέον, ότι το ύψος της εγγυητικής επιστολής μπορεί κατόπιν αιτήσεως του δικαιούχου να μειώνεται μέχρι το ήμισυ, με απόφαση του δικαστηρίου που εξέδωσε την απόφαση ή του δικαστηρίου στο οποίο εκκρεμεί η εκδίκαση του ένδικου βοηθήματος. Λαμβάνοντας υπόψη τα ως άνω, οι Δ.Ο.Υ., όταν πρόκειται να εξοφλήσουν χρηματική απαίτηση σε βάρος του Δημοσίου που απορρέει από δικαστική απόφαση ή διαταγή πληρωμής, απαιτείται να ελέγχουν παρεμπιπτόντως τη συνδρομή των προϋποθέσεων των εν λόγω διατάξεων και, σε αρνητική περίπτωση, να μην προχωρούν στην εξόφληση, ενημερώνοντας ταυτόχρονα εγγράφως την οικονομική υπηρεσία του φορέα που βαρύνεται με τη σχετική δαπάνη. Στο πλαίσιο του εν λόγω ελέγχου οφείλουν να αναζητούν με οποιοδήποτε πρόσφορο μέσο από την ανωτέρω υπηρεσία έγγραφη βεβαίωση ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις της παρ. 5 του άρθρου 326 του Ν. 4072/2012 , και ότι έχει κατατεθεί εγγυητική επιστολή τράπεζας, το ύψος αυτής, καθώς και φωτοαντίγραφο της. Τέλος επισημαίνεται ότι κατά την εφαρμογή των ανωτέρω οι Δ.Ο.Υ. απαιτείται να λαμβάνουν επίσης υπόψη τις διατάξεις του άρθρου 90 του Ν. 2362/1995, για την παραγραφή απαιτήσεων κατά του Δημοσίου, όπως ισχύουν.»

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 92 ΚΔΔ: «1. Σε έφεση υπόκεινται οι αποφάσεις που εκδίδονται σε πρώτο βαθμό. 2. Δεν υπόκεινται σε έφεση αποφάσεις που αφορούν σε χρηματικές διαφορές, αν το αντικείμενο τους δεν υπερβαίνει το ποσό των πέντε χιλιάδων (5.000) ευρώ....»

Επειδή στις διατάξεις των άρθρων 90 έως 94 του ν. 2362/1995 “Περί Δημοσίου Λογιστικού, ελέγχου των δαπανών του Κράτους τους και άλλες διατάξεις “(Α’247), ο οποίος εφαρμόζεται εν προκειμένω λόγω του χρόνου γέννησης της σχετικής αξίωσης, ορίζονται τα παρακάτω:

«Άρθρο 90: Παραγραφή απαιτήσεων κατά του Δημοσίου “1. Οποιαδήποτε απαίτηση κατά του Δημοσίου παραγράφεται μετά πενταετία, εφόσον από άλλη γενική ή ειδική διάταξη δεν ορίζεται βραχύτερος χρόνος παραγραφής αυτής....6. Χρηματική απαίτηση κατά του Δημοσίου, που έχει αναγνωρισθεί σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται από τη νομοθεσία περί Νομικού Συμβουλίου του Κράτους ή που έχει βεβαιωθεί με τελεσίδικη δικαστική απόφαση ή για την οποία έχει εκδοθεί τίτλος πληρωμής, υπόκειται σε παραγραφή πέντε ετών, που αρχίζει από την αναγνώριση ή την τελεσιδικία ή την έκδοση του τίτλου πληρωμής, αντίστοιχα.»

Άρθρο 91 “Εναρξη παραγραφής απαιτήσεων κατά του Δημοσίου” : “Επιφυλασσομένης κάθε άλλης ειδικής διατάξεως του παρόντος η παραγραφή οποιασδήποτε απαιτήσεως κατά του Δημοσίου αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο γεννήθηκε και ήταν δυνατή η δικαστική επιδίωξη αυτής. Προκειμένου όμως περί δασμών, φόρων, τελών και λοιπών δικαιωμάτων που εισπράττονται στα Τελωνεία, η παραγραφή αρχίζει από της βεβαίωσης αυτών.

Άρθρο 92 “ Αναστολή παραγραφής απαιτήσεων κατά του Δημοσίου” : “ Οι περί αναστολής της παραγραφής διατάξεις των άρθρων 257 έως 259 του Αστικού Κώδικα, εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικό στον παρόντα νόμο, εφαρμόζονται και επί απαιτήσεων κατά του Δημοσίου. Η παραγραφή απαιτήσεως κατά του Δημοσίου αναστέλλεται για όσο χρόνο ο έχων την απαίτηση λόγω

ανωτέρας βίος έχει εμποδισθεί να ασκήσει την αξίωση μέσα στο τελευταίο εξάμηνο του χρόνου της παραγραφής

Άρθρο 93 “Διακοπή παραγραφής απαιτήσεων κατά του Δημοσίου” Με την επιφύλαξη ειδικών διατάξεων, παραγραφή των χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου διακόπτεται μόνο:

α) Με την υποβολή της υποθέσεως στο δικαστήριο ή σε διαιτητές, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από την τελευταία διαδικαστική πράξη των διαδίκων, του δικαστηρίου ή των διαιτητών.

β) Με την υποβολή στην αρμόδια δημόσια αρχή αιτήσεως για την πληρωμή της απαιτήσεως, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία που φέρει η έγγραφη απάντηση του Διατάκτη ή της αρμόδιας για την πληρωμή της απαιτήσεως αρχής. Αν η αρμόδια δημόσια αρχή δεν απαντήσει, η παραγραφή αρχίζει μετά πάροδο έξι μηνών από τη χρονολογία υποβολής της αιτήσεως. Υποβολή δεύτερης αιτήσεως δεν διακόπτει εκ νέου την παραγραφή.

γ) Με την υποβολή αιτήσεως προς το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους για την αναγνώριση της απαιτήσεως, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία που φέρει η έγκριση ή μη από τον Υπουργό Οικονομικών του οικείου πρακτικού του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Υποβολή δεύτερης αιτήσεως δεν διακόπτει εκ νέου την παραγραφή.

δ) Με την επίδοση επιταγής για εκτέλεση, όπου αυτή επιτρέπεται.

ε) Με την έκδοση τίτλου πληρωμής. Η ολική ή μερική συμψηφιστική εξόφληση δεν διακόπτει την παραγραφή.

στ) Με την αναγνώριση της απαιτήσεως υπό του Δημοσίου με πρακτικό του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, που έχει εγκριθεί από τον Υπουργό Οικονομικών. Αυτό ισχύει επί οποιασδήποτε απαιτήσεως κατά του Δημοσίου, συμπεριλαμβανομένης και της εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού.

Άρθρο 94 “Συνέπειες παραγραφής απαιτήσεων κατά του Δημοσίου” : Η παραγραφείσα απαίτηση κατά του Δημοσίου δεν αντιτάσσεται για συμψηφισμό. Κάθε ποσό που κατέβαλε το Δημόσιο μετά την παραγραφή της απαιτήσεως κατ’ αυτού, έστω κατ’ αν γνώρισε την παραγραφή, δικαιούται να το αναζητήσει. Παραίτηση του Δημοσίου από τη συμπληρωμένη παραγραφή ή η με οποιονδήποτε τρόπο αναγνώριση απ’ αυτό της παραγεγραμμένης απαιτήσεως είναι άκυρη. Η παραγραφή λαμβάνεται υπόψη αυτεπάγγελα από τα δικαστήρια».

Επειδή στην υπ’ αριθμ. 72/2019 Γνωμοδότηση ΝΣΚ ορίζονται μεταξύ άλλων: «32. Η προθεσμία παραγραφής των αξιώσεων υπέρ και κατά του Δημοσίου, ρυθμίζεται από τον εκάστοτε ισχύοντα Κώδικα Δημοσίου Λογιστικού. Ως προς το ζήτημα του διαχρονικού δικαίου ισχύος των διατάξεων του προϊσχύοντος Κώδικα Δημοσίου Λογιστικού (ν. 2362/1995) και του ισχύοντος Κώδικα (ν. 4270/2014) περί παραγραφής, αναστολής και διακοπής της παραγραφής αξιώσεων κατά του Δημοσίου, προβλέπεται ότι οι περί παραγραφής διατάξεις του ν. 2362/1995 εφαρμόζονται επί απαιτήσεων που γεννώνται μετά την έναρξη ισχύος του, ήτοι μετά την 1.1.1996 εκτός από τις διατάξεις για την αναστολή ή διακοπή της παραγραφής, οι οποίες εφαρμόζονται και επί απαιτήσεων που έχουν γεννηθεί πριν από την ισχύ αυτού, εάν τα επαγόμενα την αναστολή ή διακοπή γεγονότα έχουν συντελεσθεί μετά την ισχύ αυτού. Αντίστοιχα, οι περί παραγραφής, αναστολής και διακοπής

αυτής διατάξεις του ν. 4270/2014 (άρθρα 140-143) ισχύουν για απαιτήσεις του Δημοσίου που γεννώνται μετά την 1.1.2015 ή βεβαιώνονται προς είσπραξη μετά την ημερομηνία αυτή (Ν.Σ.Κ. 274/2016)

33. Σχετικά με την προθεσμία παραγραφής απαιτήσεων κατά του Δημοσίου, τόσο κατά τις διατάξεις του προϊσχύοντος Κώδικα Δημοσίου Λογιστικού, όσο και κατά τις διατάξεις του ισχύοντος Κώδικα, προβλέπεται ότι οι απαιτήσεις κατά του Δημοσίου παραγράφονται, με την επιφύλαξη ειδικότερων διατάξεων, μετά την πάροδο πενταετίας που αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους εντός του οποίου γεννήθηκε η αξίωση και κατέστη δικαστικώς επιδιώξιμη (ΑΠ 1310/2009, ΣτΕ 2885/2013, Ν.Σ.Κ. 274/2016, 48/2015) Η ρύθμιση αυτή, ως ειδικότερη για το Δημόσιο, υπερισχύει της γενικής διάταξης του άρθρου 251 ΑΚ, σύμφωνα με την οποία η παραγραφή της αξίωσης αρχίζει από τότε που γεννήθηκε και ήταν δικαστική η δικαστική επιδίωξη της απαίτησης (ΑΠ 303/2016). Εξάλλου κατά τα άρθρα 91 ν. 2362/1995 και 141 ν. 4270/2014, όπως άλλωστε και στο άρθρο 251, δικαστικώς επιδιώξιμο μιας αξίωσης, ως απαραίτητος όρος έναρξης της παραγραφής, σημαίνει κατά την πάγια νομολογία (ΑΠ 242/1991, 1138/1983, 891/1982, Ν.Σ.Κ. 813/1998, 198/2015 Ατομ.) ότι δεν συντρέχουν νομικά κωλύματα που αποκλείουν τη δικαστική επιδίωξη της αξίωσης.

34. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 93 του ν. 2362/1995 (και την ταυτόσημη διάταξη του άρθρου 143 του ν. 4270/2014), εάν άρχισε η παραγραφή μιας αξίωσης κατά του Δημοσίου και δεν ολοκληρώθηκε, μπορεί να διακοπεί μόνο με τη συνδρομή ενός από τους ειδικά και περιοριστικά προβλεπόμενους σ' αυτή λόγους, ήτοι με την υποβολή της υπόθεσης στο δικαστήριο , την υποβολή αίτησης για πληρωμή στην αρμόδια δημόσια αρχή, την υποβολή αίτησης στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους για την αναγνώριση της απαίτησης, την επίδοση επιταγής για εκτέλεση καθώς και με την έκδοση τίτλου πληρωμής.

35. Μεταξύ των γεγονότων που διακόπτουν τη παραγραφή είναι και η υποβολή της υπόθεσης στο δικαστήριο για την οποία αρκεί, κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 93 περ. α' του ν. 2362/1995, η κατάθεση σχετικού δικογράφου αγωγής στη γραμματεία του δικαστηρίου, χωρίς να απαιτείται και επίδοση αυτής στο αντίδικο Δημόσιο (ΕΣ 1031/2017, ΣτΕ 1206/2003 και 2703/1998). κατά τα παγίως κριθέντα (ενδεικτικά, ΣτΕ 2268/2017, 405/2016, 2998/2015, 4381/2014, 1287/2013, 2403/2013, 1323/2013, 848/2003, 4125/1999) η αρχή της συμπλήρωσης της παραγραφής εν επιδικία, η οποία προϋποθέτει την αδράνεια των διαδίκων , δεν δύναται να εφαρμοσθεί στη διοικητική δικονομία... Τούτο επαναλαμβάνεται στη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 22 του ν. 2479/1997 (Α'67) , στην οποία ορίζεται ρητά ότι "Οι ισχύουσες διατάξεις για την παραγραφή αξιώσεων κατά τη διάρκεια της επιδικίας δεν εφαρμόζονται στις εκδικαζόμενες από τα διοικητικά δικαστήρια υποθέσεις", ενώ και η διάταξη του άρθρου 75 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας , που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 (Α'97), αποκλείει ομοίως, τη δυνατότητα παραγραφής εν επιδικία. Επομένως η παραγραφή των αξιώσεων που κρίνονται από τα διοικητικά δικαστήρια διακόπτεται, λόγω του ισχύοντος ανακριτικού συστήματος, κατ' εξαίρεση , σε κάθε περίπτωση με την κατάθεση και μόνον της σχετικής αγωγής (χωρίς να απαιτείται επίδοσή της) και αρχίζει ξανά από την τελεσιδικία της απόφασης ή την κατάργηση της δίκης.

Επειδή σύμφωνα επίσης με την υπ' αριθμ. 369/2018 απόφαση ΣτΕ Τμήμα Στ' :

«7. Επειδή, σύμφωνα με τις προπαρατεθείσες διατάξεις του ν. 2362/1995, η παραγραφή χρηματικής αξιώσεως κατά του Ελληνικού Δημοσίου η οποία βεβαιώθηκε με τελεσίδικη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου είναι πενταετής και αρχίζει από τη δημοσίευση της ως άνω αποφάσεως, διακόπτεται δε με την άσκηση ενδίκου μέσου κατ' αυτής. Εξάλλου, κατά τα παγίως κριθέντα (ενδεικτικώς, ΣΤΕ 4381/2014, 1287/2013, 848/2003, 4125/1999), η αρχή της παραγραφής εν επιδικία, η οποία προϋποθέτει την αδράνεια των διαδίκων, δεν δύναται να εφαρμοσθεί στη διοικητική δικονομία, δεδομένου ότι στη διοικητική δικονομία η διαδικασία κινείται αυτεπαγγέλτως και όχι με πρωτοβουλία των διαδίκων, με συνέπεια ο διάδικος καθ' ου τρέχει η παραγραφή να μην έχει τη δυνατότητα να την διακόψει επιχειρώντας διαδικαστικές πράξεις, πράξεις δηλαδή οι οποίες προβλέπονται ειδικώς στον νόμο και επάγονται νομικές συνέπειες στην κίνηση και στην πρόοδο της διαδικασίας. Τούτο επαναλαμβάνεται στη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 22 του ν. 2479/1997 (Α' 67), στην οποία ορίζεται ρητά ότι «Οι ισχύουσες διατάξεις για την παραγραφή αξιώσεων κατά τη διάρκεια της επιδικίας δεν εφαρμόζονται στις εκδικαζόμενες από τα διοικητικά δικαστήρια υποθέσεις», ενώ και η διάταξη του άρθρου 75 παρ. 2 του, κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 (Α' 97), Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας αποκλείει, ομοίως, τη δυνατότητα παραγραφής εν επιδικία (ΣΤΕ 2655/2013). Ενόψει των ανωτέρω, και υπό την ισχύ των διατάξεων του ν. 2362/1995, η παραγραφή χρηματικής απαιτήσεως κατά του Ελληνικού Δημοσίου βεβαιωθείσης με τελεσίδικη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου, η οποία διακόπηκε με την άσκηση αιτήσεως αναιρέσεως κατ' αυτής, δεν αρχίζει εκ νέου ούτε συμπληρώνεται καθ' ον χρόνο εκκρεμεί η εκδίκαση της αιτήσεως αναιρέσεως (πρβλ. ΣΤΕ 4139/1999). Περαιτέρω, και στην περίπτωση της θέσεως της υποθέσεως στο αρχείο, σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 12 του ν. 2298/1995, είτε με πράξη του Προέδρου του οικείου σχηματισμού είτε με την έκδοση δικαστικής αποφάσεως, η παραγραφή της εν λόγω αξιώσεως ρυθμίζεται αποκλειστικώς από τις προπαρατεθείσες, ειδικές διατάξεις του Δημοσίου Λογιστικού, με συνέπεια η ρύθμιση της διατάξεως της παρ. 2 του άρθρου 12 του ν. 2298/1995, κατά την οποία η αίτηση αναιρέσεως θεωρείται στην περίπτωση αυτή ως μηδέποτε ασκηθείσα, να μην ασκεί από την άποψη αυτή επιρροή. Λαμβανομένου δε υπόψη ότι η θεσπισθείσα με την παρ. 2 του άρθρου 12 του ν. 2298/1995 διαδικασία δεν κινείται με πρωτοβουλία του διαδίκου καθ' ου τρέχει η παραγραφή, πρέπει, για την ταυτότητα του λόγου, να εφαρμοσθεί και στην περίπτωση αυτή η απαγόρευση της παραγραφής εν επιδικία (πρβλ. ΣΤΕ 1214/2002).

Κατ' ακολουθία, η διακοπήσα ως άνω παραγραφή αρχίζει εκ νέου από την έκδοση της πράξεως του Προέδρου, με την οποία τίθεται η υπόθεση στο αρχείο, ή από τη δημοσίευση της σχετικής αποφάσεως. ...».

Επειδή σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 34Α του ΠΔ 18/1989, όπως ίσχυε κατά την κρίσιμη περίοδο, ορίζονταν τα εξής: «1. Δικαστικός σχηματισμός που συγκροτείται από τον Πρόεδρο του

αρμόδιου Τμήματος και απαρτίζεται από τον ίδιο ή τον νόμιμο αναπληρωτή του, τον εισηγητή της υπόθεσης και έναν σύμβουλο μπορεί, με ομόφωνη απόφαση του που λαμβάνεται σε συμβούλιο, να απορρίπτει ένδικα βοηθήματα και μέσα που είναι προδήλως απαράδεκτα ή αβάσιμα και να παραπέμπει στο αρμόδιο διοικητικό δικαστήριο υποθέσεις που έχουν εισαχθεί στο Συμβούλιο της Επικρατείας αναρμοδίως. Με την ίδια απόφαση απορρίπτεται ή παραπέμπεται κατά περίπτωση και η τυχόν εκκρεμής αίτηση αναστολής. Υποθέσεις που έχουν εισαχθεί αναρμοδίως μπορεί να παραπέμπονται στο αρμόδιο διοικητικό δικαστήριο με πράξη του Προέδρου του δικαστικού σχηματισμού.... 2. Η απόφαση κοινοποιείται σε αυτόν που άσκησε το ένδικο βοήθημα ή μέσο. Ο τελευταίος μπορεί, με αίτηση του, που κατατίθεται σύμφωνα με την διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 19 του παρόντος, εντός προθεσμίας εξήντα (60) ημερών από την κοινοποίηση, και πάντως όχι μετά την πάροδο τριών (3) ετών από την έκδοση της απόφασης, να ζητήσει τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, καταβάλλοντας ως ειδικό επιπλέον παράβολο το τριπλάσιο από το κατά περίπτωση προβλεπόμενο. Στην περίπτωση αυτή, η απόφαση που ελήφθη σε συμβούλιο παύει να ισχύει και ο Πρόεδρος εισάγει την υπόθεση για συζήτηση, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 20 και επόμενα του παρόντος....».

Επειδή λαμβάνοντας υπόψη τα προαναφερθέντα η παραγραφή της αξίωσης κατά του Δημοσίου είναι πενταετής και άρχεται με τη δημοσίευση της τελεσίδικης απόφασης, ενώ διακόπτεται με την άσκηση της αίτησης αναίρεσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, χωρίς να απαιτείται κοινοποίηση του δικογράφου στον αναιρεσιβαλλόμενο, άρχεται, δε, εκ νέου από τη δημοσίευση της απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας, χωρίς να απαιτείται, για την έναρξή της, κοινοποίηση της σχετικής απόφασης.

Επειδή στην προκειμένη περίπτωση από τα στοιχεία του φακέλου της υπό κρίση υπόθεσης προκύπτουν τα ακόλουθα:

Στις/2013 δημοσιεύτηκαν οι υπ' αριθμ./2013,/2013 και/2013 αποφάσεις του Διοικητικού Πρωτοδικείου Βόλου, Τμήμα Β' Μονομελές, με τις οποίες έγιναν δεκτές οι από2009 αντίστοιχες προσφυγές του προσφεύγοντος, με τις οποίες είχε προσβάλει τις υπ' αριθμ., και/02-12-2008 αρνητικές απαντήσεις του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ. Με τις εν λόγω αρνητικές απαντήσεις είχαν απορριφθεί οι ταυτάριθμες δηλώσεις μερικής ανάκλησης των δηλώσεων φορολογίας εισοδήματος οικονομικών ετών 2006, 2007 και 2008, που είχε υποβάλει ο προσφεύγων στις 21/11/2008 στην ως άνω Δ.Ο.Υ, και ειδικότερα ως προς τα ποσά των εν λόγω δηλώσεων, τα οποία αντιστοιχούσαν στο προβλεπόμενο από το άρθρο 135 παρ. 4 ν. 2594/1998 επίδομα υπηρεσίας στην αλλοδαπή που είχε λάβει κατά τα οικονομικά αυτά έτη. Ο προσφεύγων αιτούνταν περαιτέρω να του επιστραφούν εντόκως τα ποσά των 1.708,23€, 3.595,02€ και 1.973,09€, τα οποία είχαν παρακρατηθεί κατά την καταβολή των εν λόγω επιδομάτων ως αναλογών σ' αυτά φόρος. Οι εν λόγω αποφάσεις, λόγω του ποσού της διαφοράς του κύριου φόρου, ήταν ανέκκλητες και επομένως τελεσίδικες.

Στις/2013 κατατέθηκαν εκ μέρους του Δημοσίου, δια του πληρεξουσίου του νομικού συμβούλου, αιτήσεις αναίρεσης, κατά των ως άνω αποφάσεων, μόνον, όμως, ως προς το μέρος του διατακτικού τους που αφορούσε το έντοκο, και, συγκεκριμένα, ως προς το χρόνο έναρξης της τοκοφορίας, καθώς με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις του Διοικητικού Πρωτοδικείου Βόλου, κρίθηκε ότι χρόνος έναρξης της τοκοφορίας ήταν η ημερομηνία κατάθεσης των προσφυγών, και όχι μετά την πάροδο εξαμήνου από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποίησης των αποφάσεων στη φορολογική διοίκηση, όπως ισχυριζόταν το Δημόσιο .

Επομένως οι πρωτόδικες αποφάσεις του Διοικητικού Πρωτοδικείου Βόλου, κατέστησαν αμετάκλητες ως προς τα ποσά του κύριου φόρου, όχι όμως και ως προς τα ποσά των τόκων.

Οι ως άνω αιτήσεις αναίρεσης απορρίφθηκαν στις/2013 με τις εκδοθείσες υπ' αριθμ.2013,/2013 και/2013 αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας Τμήμα Β', εν Συμβουλίω (άρθρο 34Α του Π.Δ. 18/1989), οι οποίες, σύμφωνα με τα στοιχεία του φακέλου της υπόθεσης, ουδέποτε κοινοποιήθηκαν στην Δ.Ο.Υ. Βόλου.

Στις/2013 αποδόθηκαν στον προσφεύγοντα τα επιδικασθέντα ποσά των 1.708,23€, 3.595,02€ και 1.973,09€, ενώ δεν αποδόθηκαν τα ποσά των τόκων, λόγω μη κατάθεσης ισόποσης εγγυητικής επιστολής εκ μέρους του προσφεύγοντος.

Επειδή η παραγραφή της αξίωσης για την καταβολή των τόκων, η οποία είχε αρχίσει με την δημοσίευση των τελεσίδικων υπ' αριθμ. 17, 18 και 19/2013 αποφάσεων του Διοικητικού Πρωτοδικείου Βόλου, διεκόπη με την κατάθεση των αιτήσεων αναίρεσης και άρχισε εκ νέου με την έκδοση (των αποφάσεων εν Συμβουλίω του Τμήματος Β' του Συμβουλίου της Επικρατείας, χωρίς να απαιτείται κοινοποίηση των δικογράφων των αιτήσεων αναστολής καθώς και των αποφάσεων στον προσφεύγοντα. Συγκεκριμένα η εκ νέου έναρξη της παραγραφής έλαβε χώρα στις 05/07/2013 και συμπληρώθηκε στις 05/07/2018, σύμφωνα με το άρθρο 90 παρ. 6 του Ν. 2362/1995. Συνεπώς στις 21/06/2023, οπότε και πρώτη φορά κατατέθηκε η υπ' αριθμ. πρωτ./2023 αίτηση εκ μέρους του προσφεύγοντος, η αξίωσή του κατά του Δημοσίου για είσπραξη των επίδικων τόκων ήταν ήδη παραγεγραμμένη.

Λαμβάνοντας υπόψη τα ανωτέρω, ορθώς απορρίφθηκε η με αριθμό πρωτ./2023 αίτηση του προσφεύγοντος, ενώ ο περί του αντιθέτου ισχυρισμός του απορρίπτεται ως αβάσιμος.

Αναφορικά με τον δεύτερο ισχυρισμό

Επειδή η δημόσια διοίκηση δεσμεύεται από την αρχή της νομιμότητας, όπως αυτή καθιερώνεται με τις διατάξεις των άρθρων 26 παρ. 2, 43, 50, 82, 83 και 95 & 1 του Συντάγματος (ΣΤΕ 8721/1992, 2987/1994), και η οποία συνεπάγεται ότι η διοίκηση οφείλει ή μπορεί να προβαίνει μόνο σε ενέργειες που προβλέπονται και επιβάλλονται ή επιτρέπονται από τους κανόνες που θεσπίζουν το Σύνταγμα, οι νομοθετικές πράξεις, οι διοικητικές κανονιστικές πράξεις, που έχουν εκδοθεί βάσει

νομοθετικής εξουσιοδότησης, καθώς και από κάθε κανόνα ανώτερης ή ισοδύναμης προς αυτούς τυπικής ισχύος.

Επειδή η αρχή της χρηστής και καλόπιστης διοίκησης επιβάλλει πράγματι στα διοικητικά όργανα να ασκούν τις αρμοδιότητές τους σύμφωνα με το αίσθημα δικαίου που επικρατεί, ώστε κατά την εφαρμογή των σχετικών διατάξεων να αποφεύγονται οι ανεπιεικείς και απλώς δογματικές ερμηνευτικές εκδοχές, τούτο, ωστόσο, δε σημαίνει ότι η αρχή της χρηστής και καλόπιστης διοίκησης μπορεί να εξελιχθεί σε τροχοπέδη για την εφαρμογή της νομιμότητας εκ μέρους των οργάνων της Διοίκησης.

Λαμβάνοντας υπόψη τα ανωτέρω, ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος περί παραβίασης της αρχής της χρηστής διοίκησης απορρίπτεται ως αβάσιμος.

Α π ο φ α σ ί ζ ο υ μ ε

Την απόρριψη της από2023 και με αριθμό πρωτοκόλλου ηλεκτρονικής υποβολής ενδικοφανούς προσφυγής του του, με ΑΦΜ

Εντελλόμεθα όπως αρμόδιο όργανο κοινοποιήσει με τη νόμιμη διαδικασία την παρούσα απόφαση στον προσφεύγοντα.

Ακριβές αντίγραφο
Η υπάλληλος του Αυτοτελούς
Γραφείου Διοικητικής Υποστήριξης

ΜΕ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ
ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ
ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ
ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΤΣΙΟΥΡΗΣ

Σ η μ ε ί ω σ η : Κατά της απόφασης αυτής επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων Διοικητικών Δικαστηρίων εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίησή της.